

А нейната клѣта мама,
Като гледа тѣзъ измама.
Сълзи лѣе и проклина
То щерка си, то Дойчина.

„Да не цѣфнешъ, да ни пекнешъ,
Дѣще клѣта, съсъ Дойчина,
Да окапешъ дѣто сѣднешъ—
Да не станешъ по година!

Дано болестъ те налѣгне,
Болестъ, дѣще, живиница,
И Дойчинъ да не убѣгне
Отъ верига, отъ тъмница!

Тозъ хайдутинъ що го либишъ
На колъ утрѣ да го видишъ,
Че отъ тамъ се тебе хили
И на горски самодиви!

Че той батя ти измами,
Та хайдутинъ вжрлъ направи;
А тебъ, дѣще клѣта мамн
Баща, майка та остави!“

Отъ тѣзъ клѣтви се събуди
И Стоянкинъ баща стари;
Той излѣзе и се чуди
И въ главата се удари.

Нъ кат' видѣ той Дойчина,
Дѣщеря си и милъ сина,
Попоглади си брадата
И извика къмъ тората;

„Гора, горо, майко мила,
Толкозъ годинъ си хранила